

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: N.V.T.**, nar. ..., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, bytem v České republice ..., *zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované **ze dne 25. 8. 2017, čj. MV-82671-4/SO-2017,**

t a k t o:

- I. **Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 25. 8. 2017, čj. MV-82671-4/SO-2017, a rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 5. 5. 2017, čj. OAM-2553-15/ZR-2016 s e z r u š u j í a v ě c s e v r a c í k d a l š í m u ř í z e n í ž a l o v a n é.**
- II. **Žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady řízení ve výši 11.228,- Kč, k rukám zástupce žalobce Mgr. Petra Václavka, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í

[I] Předmět řízení

Žalobce se žalobou ze dne 26. 9. 2017 domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 25. 8. 2017, čj. MV-82671-4/SO-2017, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 5. 5. 2017, čj. OAM-2553-15/ZR-2016, kterým byla podle § 87l odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb.,

o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“) zrušena platnost povolení žalobce k trvalému pobytu a podle § 50 odst. 1 písm. b) téhož zákona mu byla k vycestování z území České republiky (dále jen „*ČR*“) stanovena lhůta 30 dnů od právní moci napadeného rozhodnutí.

[III] Žaloba

Žalobce v úvodu žaloby, že ve svém odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí napadal zejména to, že správní orgán nepostupoval v souladu s § 2 odst. 3) správního řádu, když nešetřil práva nabytá v dobré víře a oprávněné zájmy osob, které žijí ve společné domácnosti s žalobcem. Jako další porušení žalobcova práva uvedl, že v průběhu správního řízení neměl tlumočníka a v převážné většině skutečností uváděných správním orgánem nerozuměl, ani poučením, která mu orgán poskytl. Na toto žalobce orgán upozornil a požadoval tlumočníka, který po celé řízení nebyl ustanoven, tímto došlo k porušení práva na rovné zacházení. Žalobce je přesvědčen, že napadené rozhodnutí jej zkrátilo v jeho právech v předcházejícím řízení u správního orgánu.

Žalobce dále uvedl, že správní orgán v rozhodnutí konstatoval, že veřejný zájem převyšuje zájmy soukromé, což blíže nespecifikoval z jakého důvodu je tento zájem nadřazen udržení rodiny a společné výchovy nezletilých dětí. Žalobce má na území ČR povolení k trvalému pobytu do 11. 11. 2019. Je přesvědčen, že zde nejsou dány důvody ke zrušení jeho trvalého pobytu, protože na území ČR se zdržuje celá jeho rodina, tj. otec, matka, sestry, manželka a tři nezl. děti. Jeho otec má v ČR trvalý pobyt do roku 2023. Jeho otec, pan N.V.L., v ČR podniká v oblasti nákupu a prodeje zboží, také v ČR vlastní bytovou jednotku č. x v K. V., která je zapsána u Katastrálního úřadu pro Karlovarský kraj, Katastrální pracoviště K. V., na LV č. x. Tento byt vlastní společně jeho otec s jeho matkou, paní V.T.T., která má také povolený trvalý pobyt do roku 2018. Je pravdou, že veřejný zájem na tom, aby v ČR nepobývali cizinci, kteří spáchali úmyslný trestný čin, za který byli odsouzeni, může představovat potenciální hrozbu pro společnost, ale je třeba vzít v úvahu, že toto může být neúměrně tvrdým dopadem do práv fyzických osob a zejména je nutné upřednostňovat účel rodiny a výchovu nezletilých dětí v rodině. Správní orgán, který nedostatečně zkoumal, jak dlouho cizinec na území ČR legálně žije, dále nehodnotil objektivně pobyt rodinných příslušníků v ČR a z toho vyplývající skutečnost, že má žalobce na území ČR silné rodinné vazby. Je nutné vidět, že rodinní příslušníci mimo dobu, kdy přerušil podnikání z důvodu trestního stíhání, na něm byli zcela závislí a žalobce se vždy o ně řádně staral a vyživoval je (Rozsudek NSS ze dne 18. 12. 2008, č. j. 7 As 21/2008-101). Je nutno také respektovat přijaté dohody v rámci OSN, jako je Úmluva o právech dítěte.

Na závěr žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[III] Vyjádření žalované k žalobě

Žalovaná se ve svém vyjádření k žalobě ztotožnila se skutkovými zjištěními i právní kvalifikací předcházejících rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a konstatovala, že odmítá námitky uvedené v žalobě jako nedůvodné. Ze spisového materiálu nevyplývají žádné nové skutečnosti uváděné žalobcem. V podrobnostech odkázala žalovaná na obsah napadeného rozhodnutí a na spisový materiál. Žaloba nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, která by správnost rozhodnutí žalované ze dne 25. 8. 2017, č. j. MV-82671-4/SO-2017 zpochybňovala. Žalobce v odvolání neuvedl, že by byl zkrácen na svém právu na tlumočníka. Pro úplnost žalovaná poukázala na to, že ze spisového materiálu je zřejmé, že žalobce ani pro žádný úkon, natož celé řízení, nežádal ustanovení tlumočníka. Ministerstvo vnitra dne 13. 12. 2016 obdrželo plnou moc pro zastupování žalobce advokátem JUDr. Janem Jasou, tudíž ochrana žalobcových práv byla zaručena, a Ministerstvo vnitra od této chvíle doručovalo v souladu s ustanovením § 34 odst. 2 správního řádu zmocněnému zástupci. Následně žalovaná uvedla, že zájmem české společnosti je, aby byla chráněna před pachateli drogové trestné činnosti a negativními následky jejich trestné činnosti, přičemž žalobce byl opakovaně odsouzen za drogovou trestnou činnost. V rozhodnutích žalované i Ministerstva vnitra bylo uvedeno, z jakého důvodu je nutné upřednostnit zájem společnosti nad zájmem žalobce. S ohledem na shora uvedené žalovaná navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[IV] Posouzení věci krajským soudem

Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě. O věci samé rozhodl soud podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť žalovaná s tím souhlasila a žalobce se k výzvě nevyjádřil.

Dle § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců „*Ministerstvo vnitra rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.*“

Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců „*Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.*“

Správní orgán I. stupně k otázce přiměřenosti uvedl, že žalobce získal dne 7. 2. 2005 povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení s občanem EU, je ženatý a s manželkou má tři

nezletilé děti. Dále konstatoval, že: „Z blízkých příbuzných má cizinec na území ČR rovněž oba rodiče s povoleným trvalým pobytem. Cizinec žije ve společné domácnosti s výše jmenovanou manželkou a nezletilými dětmi v bytě 3+1 na adrese ..., který vlastní rodiče cizince, nepobírají žádné sociální dávky. Cizinec není zapsán v žádné právnické osobě a ukončil svou činnost v režimu živnostenského zákona, přičemž pracuje na dohodu o provedení práce se svým otcem. Dle správního orgánu má sice cizinec na území ČR významné rodinné vazby, ovšem ani ty nepřeváží negativní okolnosti chování cizince, kdy opakovaně a dlouhodobě páchal zvláště závažnou drogovou trestnou činnost. Zrušení trvalého pobytu cizinci navíc nezakazuje kontakt s rodinou či jakýmkoliv osobami, s kterými si během svého pobytu vytvořil vazby. Cizinec navíc neuvedl žádné další závažné okolnosti, vyjma výše popsaného vyjádření, které by mohly znamenat nepřiměřenost vydaného rozhodnutí. MVČR, OAMP, k uvedenému rovněž odkazuje na rozsudek NSS Brno č. j.: 2 Azs 271/2015, konkrétně bod 37. (...). Pokud by tedy existovaly ve spise neobsažené zásadní informace, které by mohly mít vliv na posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí, měl je účastník řízení sám do spisu doložit. Což se nestalo. Cizinec žije v ČR dlouhodobě, avšak za daných podmínek nelze délku pobytu považovat za skutečnost, která by mohla zapříčinit nezákonnost vydaného rozhodnutí. K délce pobytu cizince na území a posouzení přiměřenosti správní orgán dodává, že navíc i část z délky pobytu nelze počítat ve prospěch cizince a to i s odkazem na rozsudek MS Praha č.j. 7A 324/2011 (...). Za dobu svého pobytu v ČR byl cizinec dvakrát pravomocně odsouzen pro páčání trestné činnosti, z toho jedenkrát k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. (...) V daném případě pak míra nebezpečnosti jednání převažuje nad soukromými potřebami cizince. Cizinec se trestné činnosti dopouštěl v úmyslu přímém a bylo mu jistě známo, že takovéto konání je protizákonné a hrozí za ně trest. Pokud správní orgán shrne výše uvedené, včetně skutečnosti, že na území ČR má rodinu, přesto převažují negativní zjištění v neprospěch cizince a zrušení trvalého pobytu je přiměřené okolnostem případu a je zcela na místě. (...) Zásah do svého soukromého nebo rodinného života si cizinec přivodil sám svým úmyslným protizákonným jednáním, které činil úmyslně s cílem zisku a za které byl pravomocně odsouzen. Svým protizákonným jednáním dal cizinec jednoznačně najevo, jak se staví ke svému pobytu v ČR a dodržování platných zákonů.“

Žalovaná se pak k dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života věnovala na str. 3 - 4, kde mj. konstatovala: „V souvislosti s hodnocením dopadů do rodinného a soukromého života Komise předně zdůrazňuje, že nebyť jednání samotného odvolatele, tedy toho, že odvolatel spáchal úmyslné trestné činy, za něž byl českým soudem pravomocně odsouzen k úhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce tří let, čímž tedy sám vyvolal důvod pro zahájení řízení z moci úřední, nebyl by dán důvod pro vydání napadeného rozhodnutí. Pakliže odvolatel páchal úmyslnou trestnou činnost, musel si být vědom toho, že důsledky tohoto jednání ohrožují nejen jeho realizaci rodinného a soukromého života během pobytu na svobodě, ale i jeho pobytu jakožto cizince na území České republiky a rovněž mají i vliv na dosavadní způsob života jeho blízkých. V této souvislosti poukazuje Komise na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 147/2016-30 ze dne 19. 10. 2016 (...). Komise uvádí, že napadené rozhodnutí neznamená zákaz pobytu odvolatele na území a ani neznamená zákaz styku odvolatele s jeho dětmi. Ve věci existence příbuzenských vazeb odvolatele na území Komise rovněž poukazuje na rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 7A 324/2011 ze dne 10. 6. 2015 (...). Dle názoru Komise je s ohledem na odsouzení odvolatele k nepodmíněnému trestu odnětí svobody a výše uvedený rozsudek zřejmé, že

odvolatel si během svého pobytu ve vězení nemohl vytvořit hodnotné vazby na území České republiky, jež by mohly být ochrany hodné. Z Cizineckého informačního systému je zřejmé, že se na území České republiky nenacházejí žádní rodinní příslušníci odvolatele, kteří by na něm byli pobytově závislí. K délce pobytu odvolatele na území ČR Komise uvádí, že vzhledem k věku a k poměru let, které strávil ve své domovské zemi, v kontrastu k době strávené na území, si odvolatel nevytvořil takové společenské a kulturní návyky, které by mu bránily v opětovném zařazení do společnosti v zemi původu. Odvolatel prožil většinu svého života mimo území České republiky. Ostatně i vzhledem k výše uvedenému rozsudku platí, že během pobytu ve vězení odvolateli nevznikají hodnotné vazby na území České republiky, jež by mohly být ochrany hodné. (...) Délku pobytu odvolatele na území či jeho rodinné vazby nelze považovat za dostatečné důvody pro odhlédnutí od naplnění důvodu pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu a nelze jen na jejich základě dovozovat, že napadené rozhodnutí bude znamenat nepřiměřený dopad do rodinného a soukromého života odvolatele, neboť Komise má z obsahu rozsudku Okresního soudu v Karlových Varech č. j. 2T 202/2013 ze dne 30. 7. 2014 za to, že se odvolatel dopustil natolik závažného protiprávního jednání, tj. závažné drogové trestné činnosti, když neoprávněně v nejméně 275 případech prodal pervitin jiným osobám, a to ve značném rozsahu, a dále, když ve 4 případech neoprávněně pro jiné osoby přechovával metamfetamin, přičemž o závažnosti trestné činnosti odvolatele rovněž svědčí i skutečnost, že za její páčání byl odsouzen k úhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce tří let, že nelze ani výše popsaný dopad do jeho soukromého a rodinného života považovat za nepřiměřený.“

Vzhledem k výše uvedenému nemůže být pochyb, o tom, že správní orgány obou stupňů se otázkou přiměřenosti dopadu zabývaly, z hlediska kvantitativního, poměrně obsáhle. Ovšem kvalita odůvodnění neobstála. Proto se krajský soud ztotožnil s hlavním žalobním bodem týkajícím se otázky přiměřenosti dopadu rozhodnutí správního orgánu do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny, tedy okolnosti, kterou je správní orgán povinen posuzovat v rozsahu § 174a zákona o pobytu cizinců.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 8. 2013, čj. 8 As 68/2012 – 39 (k dispozici na www.nssoud.cz), dospěl mj. k těmto závěrům: „(...) Při posuzování rozsahu, v jakém by byl rodinný život stěžovatele narušen, je nutné zkoumat nejen vliv na ekonomický, osobní a rodinný život stěžovatele, ale i vliv na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo pobývat v České republice na základě samostatného pobytového oprávnění. „Narušením“ rodinného života se rozumí negativní dopady rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu, které mohou nabývat různých podob; patří sem například nemožnost získat legální příjem na území České republiky (v důsledku ztráty živnostenského oprávnění či pracovního povolení), ztráta nároku na veřejné zdravotní pojištění, či nutnost s nemalými náklady vycestovat na delší dobu z území České republiky za účelem podání žádosti o jiný pobytový status a kvůli absolvování takového řízení.“

Soud v dané věci uvádí, že není pochyb o tom, že žalobce se dopustil závažného porušení zákonů ČR. Ani to však nezabývá správní orgány povinností opatřit si, ve vztahu k hodnocení přiměřenosti, příslušné informace a řádně je zvážit. Z obsahu příslušných rozhodnutí je zřejmé, že správní orgány jednotně připouští pravděpodobnost zásahu do žalobcova soukromého nebo rodinného života. Ale je nutné uvést, že správní orgány se

dopustily procesního pochybení v tom, že nebyl proveden výslech žalobce a případně výslech rodinných příslušníků žalobce, což mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť nebylo žalobci umožněno uvést skutečnosti dokládající dopad rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, tedy žalobce nedostal možnost přednést svá tvrzení ohledně věci samé. Dle výše citovaného rozhodnutí kasačního soudu je také nezbytné, aby správní orgány zkoumaly a poměřovaly rovněž „vliv (rozhodnutí) na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo pobývat v České republice na základě samostatného pobytového oprávnění.“.

Zdejší soud tedy vytýká správním orgánům nedostatečné zjištění skutkového stavu týkající se daného dopadu do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodinných příslušníků. Správní orgány v tomto ohledu byly víceméně pasivní, když nedostatečně zjistily skutečný stav. Bylo na místě využít důkazního prostředku, a to výslechu žalobce a nejlépe i výslechu členů žalobcovy rodiny, takové důkazy nebyly provedeny, aniž by bylo řádně zdůvodněno, proč se tak nestalo. Právě přitom tyto výpovědi by mohly podstatným způsobem osvětlit intenzitu možného dopadu rozhodnutí jak na žalobce, tak i na ostatní rodinné příslušníky. Tuto skutečnost soud vnímá jako zcela zásadní.

[V] Rozhodnutí soudu

Vzhledem k výše uvedenému soud napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění. Soud ve smyslu § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, jelikož právě prvoinstanční správní orgán jako první pochybil způsobem, který soud správním orgánům vytýká v tomto rozsudku. Podle § 78 odst. 4 s. ř. s. soud vrátil věc žalované k dalšímu řízení. Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

[VI] Náklady řízení

Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem v celkové výši 11.228,- Kč, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3.000,- Kč a dále z odměny advokáta za dva úkony právní služby po 3.100,- Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu (6.200,- + DPH = 7.502,- Kč) a z náhrady hotových výdajů – výdajů na vnitrostátní poštovné, místní hovorné a přepravné za dva úkony právní služby po 300,- Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu (600,- + DPH = 726,- Kč). Za úkony právní služby podle § 11 odst. 1 advokátního tarifu se považují 1) převzetí a příprava zastoupení, 2) žaloba. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena přiměřená lhůta podle § 160 odst. 1 části věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalovaného tuto platbu realizovat).

P o u ě n í : *Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).*

V Plzni dne 29. srpna 2018

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost: K.